

▶ La BSO de VNG

'God save The queen machine'

La banda de pop psicodèlic anuncia un canvi de rumb sense renunciar al seu estil

Quatre homes per a una sola reina

David Charro (guitarra i veu), Jordi Ferret (baix i veu), J.J. Massana (bateria i veu) i Joan Robert (guitarra i sintetitzadors) són el pòquer que hi ha darrere d'aquesta formació vilanovina que neix l'any 2004, tot i que J.M. Celorio n'és pràcticament un membre més. Escolta'ls i visita'ls a www.myspace.com/queenmachine

Joan Robert, J.J. Massana, David Charro i Jordi Ferret en el seu viatge musical a bord de The queen Machine

YOL

El talismà 'primaverall sound'

El festival barceloní acostuma a incloure algun grup de l'escena vilanovina al seu cartell. Precisament, els The Queen Machine van actuar-hi just fa dos anys. Enguany, els escollits per actuar al Parc del Fòrum a finals de maig han estat It's Not Not i Gentle Music Men, formació a la qual també pertany David Charro.

// BLAI MARSÉ

Nos'espantin pel titular. Cap grup vilanoví s'ha dedicat a imitar els Sex Pistols. Tampoc és que el govern de la ciutat s'hagi convertit en una monarquia, poden estar ben tranquils. The Queen Machine és un grup que va molt més enllà de qualsevol sistema polític. És més, l'origen del nom ve de les màquines expenedores de peluixos de les fires, que curiosament reben aquesta denominació.

No future (no hi ha futur) era la màxima que els Sex Pistols no es cansaven de proclamar en el seu emblemàtic tema *God save the queen*. Si l'apliquem a aquest grup vilanoví, de ben segur que ens equivoquem. A més, tot bon futur ve marcat per un gran passat, i és que els integrants d'aquesta banda porten més de deu anys tocant junts. La dissolució de Flint va precipitar el naixement de la màquina: **haviem de gravar un segon disc amb**

Flint, però la notícia de la dissolució de la banda va fer que la gravació es convertís en el primer treball dels Queen Machine (*We are the monsters*), comenten David Charro, també músic de La Brigada i Gentle Music Men; i Jordi Ferret. Tot i que no el van editar, aquest primer disc els va servir per començar a tocar i compartir escenari amb bandes com Soundtrack of our Lives, Karate, Australian Blonde o els suecs Mando Diao. En el moment d'autodefinir-se, la banda assegura tenir dues cares, una al directe i una altra a l'estudi: **Hi ha dos Queens Machines: en directe fem més *powerpop* i *rock&roll* i l'estudi marcat per la psicodèlia, encara que de vegades la base és *folk* o d'algun altre estil. En definitiva, fem *pop psicodèlic*. No és fins l'any 2006 quan arriba el seu segon disc, el primer que editen (*VII*, *Mulberry Records*) i comencen a ploure bones crítiques. Un disc molt ben elaborat amb**

set cançons titulades com cadascun dels dies de la setmana. David Charro creu que amb *VII*, ha respost millor la crítica que el públic: **és cert que la crítica l'ha deixat molt bé i ens ha donat prestigi, però no ha tingut gaire repercussió entre el públic. Ara ens hem plantejat canviar de rumb, tirar més cap a la psicodèlia profunda i cantar en castellà.**

Actualment, la banda es troba recopilant cançons sense cap pressa. Jordi Ferret assegura que el nou treball serà diferent també pel que fa a la promoció: **volem fer alguna cosa diferent també en la promoció, ja com a estratègia, encarant-ho cap a una visió força futurista, una sorpresa. Encara no saben quan ni com sonarà el nou material del grup, però per descobrir-ho caldrà estar atent al *myspace* de la banda. Mentrestant, seguirem passant tots els dies de totes les setmanes amb les cançons del *VII*. Que Déu els salvi.**

+ L'mp3 de The queen machine

Els mateixos asseguren que són uns incompresos amb la música que fan. Per entendre'ls una mica millor, ens proposen un viatge musical i molt experimental a través de la música que més ha marcat el seu so. Posem el *play*, escoltem i deixem-los portar:

Todd Rundgren - *Something, anything?* (1968)
"Treball d'un jove productor a la seva època, és espantós. Fa servir bases del *powerpop* passant pel *soul* i la música electrònica. És molt inquiet en experimentar i produir, hem copiat d'aquella aquesta inquietud"

The Posies - *Success* (1998)
"Grup amb una llarga trajectòria, els vam descobrir al Bar Beckenbauer. Fan *power pop* amb tocs dels seixanta. És complicat de definir, està entre l'acústic i l'elèctric. Harmonies vocals molt actives,

un disc que es pot escoltar en qualsevol moment, és energia pura i dura"

Supechunk - *Foolish* (1994)
"No puc parar d'escoltar-lo quan poso *play*. M'ha marcat moltíssim, sobretot per un guitarrista. És un disc de canya però jo el destaco per la seva bellesa. Adoro aquest disc (*Charro*). Els han classificat com els pares de l'*emocore*, ens atrauen molt d'ells les melodies vocals. Hem crescut molt musicalment amb aquest disc."

Pink Floyd - *The Piper at the Gates of Dawn* (1967)
"Si som una gent una mica difícil d'entendre en part és gràcies als Pink Floyd. No cal dir gaire d'aquest disc, poseu *play* i gaudiu-lo. Syd Barret és la gran joia de la psicodèlia. Pink Floyd és Syd Barret, els dos primers discos, la resta hauria de ser una altra banda. És com fer un viatge astral. És indispensable"

